

THĂM VIẾNG BAHAMAS ISLAND

Ngọc Hạnh

Ngày chủ nhật đẹp trời vừa qua hai vợ chồng người con gái đưa tôi ra bến cảng Baltimore, Maryland đi Bahamas bằng du thuyền Carnival Pride. Cuộc hành trình dài 1 tuần lễ. Nơi này chẳng xa lạ chi với đồng bào miền Đông Bắc Hoa kỳ nhưng lâu lâu đi du thuyền, thay đổi không khí nóng nực trong thành phố, tìm chút gió mát ngoài biển khơi. Từ nhà lái xe đến bến cảng Baltimore, chỉ mất 1 tiếng, không cần phải thức sớm vì tàu sẽ rời bến vào 16g30. Đi bến cảng gần nhà khỏi chờ đợi làm thủ tục an ninh khám xét hành lý lâu lác ở phi trường. Lần này cháu trai lớn về nhà đưa mẹ đi du thuyền. Cậu làm việc ở tiểu bang khác, một năm về thăm mẹ được vài lần.

Tàu lên đèn ngoài biển 2 ngày 2 đêm mới đến bến cảng Tampa, Florida vùng trời trong, nắng ấm, bãi biển đẹp. Độc giả có thể ngạc nhiên không hiểu tại sao chúng tôi chịu lang thang mấy ngày ngoài biển trong lúc từ Hoa thịnh đồn đến Florida chỉ độ vài giờ, xem chưa hết quyển tiểu thuyết đã đến nơi rồi. Xin thưa tôi đã hưu trí nên thì giờ rộng rãi, và cháu trai nghỉ hè nên tạm thời chẳng bận rộn chi. Vả lại khi tàu chạy du thuyền cũng có nhiều sinh hoạt cho người lớn và trẻ em: bóng rổ, ping pong, chiếu phim, đồ vui, đi mua sắm ở gift shop, ai thích đồ đen thì vào sòng bài, vị nào muốn đọc sách đến thư viện. Ngoài ra tàu có 5,7 hồ bơi và hàng trăm ghế xếp trên các boong tàu cho khách phơi nắng và thưởng thức gió biển trong lành, nhìn trời xanh và hải điều bay lượn chung quanh con tàu...

Tàu Carnival Pride có 12 tầng, chở 2124 hành khách. Tàu khánh thành năm 2002, tốn 375 triệu mỹ kim.

Phòng tập thể dục trên tàu cũng rộng và có rất nhiều máy móc dụng cụ, khách hâm mộ thể dục không phải chờ đợi chi cả. Ngoài ra boong tàu tầng 3, 4 và tầng 10 chiều ngang rất rộng, du khách có thể đi hay chạy bộ thoải mái. Lúc ở trên du thuyền mỗi sáng tôi thường lên lầu 10 đi bộ và xem mặt trời mọc. Gió biển mát mẻ, hơi sương lạnh lạnh, không khí trong lành và cảnh mặt trời mọc trên biển thật đẹp. Trên lầu 10 nhìn xuống biển thấy sóng nhỏ nhấp nhô, êm ả hiền lành nhưng thật ra sóng không nhỏ đâu. Quý vị đến phòng ăn lầu 2 mới biết, mỗi

lượn sóng khá to như đuổi bắt nhau, rạt rào va vào mạn tàu, bọt nước bắn tung tóe, trắng xóa liên tục, nổi tiệp không ngừng nghỉ.

Đứng trên boong tàu tôi nhớ đến các bạn. Định cư Hoa kỳ đã lâu nay phần lớn các vị ấy nghỉ hưu, có thì giờ đi đó đây sau bao nhiêu năm làm việc thức khuya dậy sớm lo lắng cho gia đình. Các anh chị ấy nhắc nhở không nên đi biển vào tháng chín là mùa biển động. Tôi tin bạn nhưng cũng tin tưởng kinh nghiệm các thuyền trưởng. Họ sẽ tìm chỗ ẩn trú an toàn khi biết “trùng dương nổi sóng” (mấy chữ này trong bài hát Hoa Biển của Nhật Trường) Dù sao tôi cũng ước mong cuộc hành trình được tốt đẹp, an lành. Nói đến sóng và biển tôi lại nhớ các chiến sĩ anh hùng Hải Quân Việt Nam đã liều mình để giữ gìn lãnh hải nước nhà. Ngoài ra trước cảnh trời nước mênh mông, con tàu to trở thành nhỏ bé giữa biển khơi, tôi bùi ngùi nhớ những người, kể cả người viết, bất kể hiểm nguy, vượt biển trên chiếc tàu nhỏ chỉ chứa vài trăm người. Nay nghĩ lại chuyện cũ vẫn còn thấy hãi hùng như trải qua cơn ác mộng.

Tàu đến bến cảng Canaveral, Tampa từ sáng sớm, mở mắt ra đã thấy người đi lại náo nhiệt trên bến cảng. Đến đây du khách có thể lấy tua thăm viếng Kennedy Space Center, Sea World Adventure Park, Universal studio, Walt Disney World Disney's Animal Kingdom, Walt Disney World Epcot hay Magic Kingdom...Disney land là khu giải trí lớn nhất nước Mỹ nên những người ngoại quốc hay người Mỹ từ các tiểu bang xa đến phần lớn ghi tên tham dự. Tua này dài 10 tiếng, phải ghi tên mua vé từ trước. Họ điễm tâm sớm và rời tàu lên

xe bus từ 7g30. Ai thăm viếng Historic Cocoa Village và Cocoa Beach đi trễ hơn, bắt đầu từ 9 giờ và trở về tàu 16g30. Chúng tôi mua vé đi Cocoa Beach và Historic Cocoa Village.

COCOA BEACH, Florida: cách bến tàu chừng 20 phút. Du khách có thể mang theo khăn tắm lấy từ trên tàu.

Nơi này có bãi đậu xe rộng rãi miễn phí, có nhà thuốc CVS, Wall Green, tiệm giải khát, tiệm tạp hóa, cây xăng, tiệm bán quần áo dụng cụ thể thao dưới nước, khăn nón, áo tắm... Có nhà dân cư ngụ. Bãi biển sạch, cát trắng, người tắm biển khá đông. Máy trạm giữ an ninh cho người tắm biển cao lêu nghêu nằm dọc theo bờ biển, nhân viên ngồi trên chòi cao dưới bóng cây dù to nhìn khách tắm biển vùng vẫy dưới nước. Bãi biển có nhiều cây dù rải rác, màu sắc rực rỡ xanh, đỏ, tím, vàng trông sinh động vui mắt.

Khách tắm biển có thể là người địa phương, có thể là du khách trên tàu. Có người đi tắm, có người chỉ đi bộ trên bãi cát hay trò chuyện, giải lao dưới bóng những cây dù. Cũng có người lướt sóng thật nhanh trên biển.

Trên trời có vài chiếc dù bay la đà trên không trung (parasailing).

HISTORIC COCOA VILLAGE, Florida: Xa hơn, đi khoảng 45 phút từ bãi biển. Nơi này là thị trấn nhỏ nhưng có trạm y tế, khu thương mại bán các thổ sản địa

phương, nhà thuốc tây, tiệm quần áo, đồ thủ công nghệ bằng gỗ và bằng vỏ ốc, các loại nữ trang bằng đá quý hay bán quý, rượu... Các loại khăn quàng, quần áo, nữ trang giống như trên tàu nhưng giá rẻ bằng 2/3. Xe buýt đưa đón khách từ tàu đến Historic Cocoa Village mỗi tiếng cho đến 14 giờ 30 là chuyến chót. Khách thăm viếng hai nơi này đông, chật cả 2 xe buýt, không kể các xe khác đưa khách đi và về du thuyền như con thoi.

Buổi chiều tàu rời bến đi về hướng Bahamas lúc 18 giờ khi trên bờ thành phố đã lên đèn, màn đêm bắt đầu phủ lên vạn vật. Tuy thế thiên hạ vẫn lên lầu 10 và 11 xem tàu kéo neo rẽ nước để lại phía sau thành phố ấm áp, dân chúng hiền hòa, nơi chốn thanh bình và trù phú.

NASSAU, BAHAMAS:

Tàu đến bến cảng Nassau, thành lớn phố và đông dân nhất Bahamas vào 11 giờ sáng hôm sau. Nassau có 248.000 dân, thịnh vượng, phố phường đông đúc. Theo tài liệu du thuyền, Nassau có 29 khách sạn giá từ 50 đến 600 mỹ kim một đêm. Hàng năm có cả triệu du khách đến viếng Nassau. Đứng trên tàu từ bến cảng tôi

thấy cây cầu dài bắc ngang qua đảo Thiên đường (Paradise Island) và khách sạn Atlantic xinh đẹp, tráng lệ sừng sững nổi bật trong vùng trời nước cây cỏ xanh tươi. Khách sạn có hồ nuôi nhiều loại cá lạ nổi tiếng trên thế giới và đường hầm dài chung quanh là nước trong veo, cá lồi nhờn nhờ, trên đầu, hai bên lối đi dài ngoằn. Tôi chỉ rời tàu đến khu vực chung quanh bến cảng, không lấy tua viếng thăm các thắng cảnh khác như: Ardastra Gardens & City tours, Discover Nassau & Beach, Glass bottom Boat, Pirates of Nassau & Historical Highlights tour, Seaworld Explorer, Atlantis Beach Day, Nassau Parasail Adventure,

Discover Atlantis, Atlantis Dolphin Cay... Kể ra còn nhiều lắm tùy du khách chọn lựa nhưng thường khách chỉ tham gia 1 hay 2 tua là hết thì giờ.

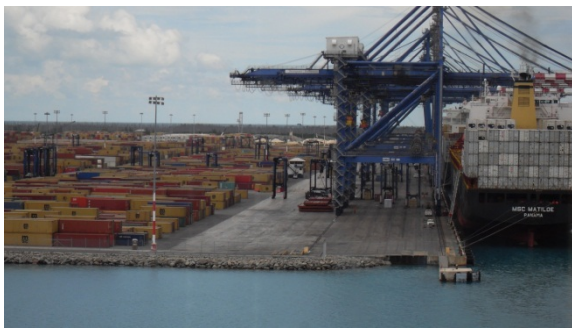

Từ tàu đến khu buôn bán ở bến cảng đi bộ độ 5, 10 phút có tên gọi Bahamas Festival Place. Nơi đây có phòng bưu điện nhỏ nhỏ, nhiều trạm điện thoại, nơi bán bưu thiếp, thức ăn, rượu, quần áo, nữ trang thật và các loại thời trang vui mắt nhưng giá rẻ. Có trạm thông tin và các tài liệu địa điểm du lịch cho khách tham khảo nếu khách muốn đi riêng, không theo tour du thuyền.

Các loại xe tư nhân đều phải đậu bên ngoài khu vực này, không được vào khu bến cảng. Tài xế được phép vào bên trong mời đón khách. Đi taxi tư nhân rẻ hơn của du thuyền nhưng không có người thuyết minh. Thường nhưng người trẻ tuổi đã đọc sách, tìm hiểu nơi muốn thăm viếng từ trước nên họ thường thuê xe đi riêng vừa rẻ, tiết kiệm tài chánh và thì giờ du di, đi sớm về trễ thế nào tùy ý, miễn về trước giờ tàu rời bến. Tàu nhỏ neo rời bến cảng Nassau vào 20 giờ cùng ngày để đi Free Port, Bahamas.

FREE PORT, BAHAMAS:

Có 60.000 dân., đường tráng nhựa sạch sẽ. Hai bên bờ bến cảng sinh hoạt trái ngược nhau Một bên là khu

buôn bán đông đảo nhộn nhịp, phía bên kia là khu kỹ nghệ với con tàu to chở đầy những thùng hàng nặng nề và những chiếc xe cần trục chạy tới lui liên tục, nhặt nhưng thùng hàng to lên cao và đặt chúng xuống những chiếc xe chở hàng vô cùng khéo léo, nhẹ nhàng giống như ta dùng tay sắp xếp những hộp đồ chơi con con.

Thay vì theo các tua du thuyền chúng tôi lấy taxis đi Port Lucaya Market Place, 5\$ mỗi người cho chuyến đi cách bến tàu khoảng 20 phút. Chiếc taxis như chiếc xe van nhỏ, chứa cả chục người. Xe chạy qua khu vực có mấy chục bồn chứa xăng khổng lồ, to lắm, nằm gần bến cảng. Mỗi bồn xăng dầm bằng 1 căn phố nhỏ. Thoạt nhìn tôi tưởng là bồn chứa nước nhưng bác tài bảo là chứa xăng. Xăng ở Free Port 6\$/gallon. Xe còn chạy qua rừng thông cây còn nhỏ. Cây thông thẳng đứng trồng ngay hàng thẳng lối. Ngoài ra còn có cây dừa nước. Hoa trang trồng trước nhà nhiều nhất. Cây phượng vĩ to tàn xòe rộng nằm dọc theo con đường. Tỉnh thoảng có vài cao ốc nhô lên giữa các nhà trệt. Bác tài cho biết đây là những khách sạn. Ngoài đường đôi khi thấy xe hơi khá đẹp chạy ngược xuôi, không thấy xe đạp hay xe gắn máy. Có đèn đường ở các phố chính. Nhà dân cư lợp bằng vật liệu màu đỏ hay xanh, không thấy nhà lá. Có cây xăng, trạm cảnh sát, bưu điện, trường học...

Đến khu chợ người đi lại đông đúc và phố phường chen chúc. Vía hè rộng lát gạch sạch sẽ nhưng chỉ có tầng trệt, bán nhiều loại hàng hóa khác nhau. Ngoài tiệm quần áo, rượu, hàng bán thức ăn bánh kẹo, trái cây, khu này còn có tới 6 tiệm bán nữ trang loại đắt tiền, trình bày hấp dẫn, đèn sáng choang. Tôi tự hỏi họ bán cho ai, chắc không phải cho người địa phương. Có vài tiệm treo bảng trước cửa: "Giảm giá 20% cho khách tàu Carnival"...Tiệm bán mỹ phẩm, nước hoa rộng lớn, trình bày không kém chi các tiệm ở Mỹ. Các cô bán hàng da đen nhưng

làn da mịn màng, lông mi dài, mũi cao, eo thon rất xinh. Chủ nhân khéo chọn nhân viên, người bán hàng xinh đẹp có sức thuyết phục mạnh mẽ còn hơn cả trang quảng cáo cho các thương hiệu mỹ phẩm trong tiệm

buôn, tôi nghĩ thầm. Cũng có gian hàng bán quần áo đi biển, nón, ví, khăn quàng giá hạ, tóm lại chợ bán nhiều mặt hàng... Chúng tôi qua cao ốc to lớn xinh đẹp bên kia đường, để đi ra biển, khách sạn Radisson.

KHÁCH SẠN, NHÀ NGHỈ MÁT RADISSON:

To và đẹp chẳng kém chi các khách sạn ở Cancun, Mexico, chỉ khác là Cancun nhiều khách sạn đẹp nằm dọc theo con đường dài cả cây số. Khách sạn và nhà nghỉ mát Radisson rộng có thể chứa 2100 thực khách một lúc, có 16 phòng họp, nhận làm tiệc cưới và trang điểm cho cô dâu, nằm đối diện khu chợ LUCAYA. Có cổng riêng dành cho xe hơi nhưng chúng tôi đi bộ. Kiến trúc mới, màu sắc xinh đẹp, có lẽ cao cả chục tầng, rộng lắm. Bên trong khu vực khách sạn có hội quán, tiệm ăn Trung quốc, tiệm ăn người Ý... Trước khách sạn là các hồ bơi

nước trong veo xây theo hình nọ kia rất đẹp. Hai hàng rào cây xanh thấp thấp ngăn khách sạn và hồ bơi, hàng cây hoa trang hoa vàng rực rỡ và hàng cây hoa dâm bụt hoa đỏ thắm xen lẫn lá xanh tươi. Từ khách sạn có cầu gỗ đưa ra biển nhưng ai không muốn đi trên cầu có thể đi trên bãi cát trắng. Đứng trên cầu gỗ tôi thấy thiên hạ lộ nhô dưới nước và trên bãi biển.

Đã đôi lần tôi đi Bahamas nhưng chưa bao giờ ghé Free Port. Các vị đồng hành cho Free Port bé nhỏ, chẳng có gì đáng xem nên ai cũng nản, không muốn đi xem. Thật ra bác tài xế cho biết Free Port lớn thứ 2 Bahamas, có 17 khách sạn lớn nhỏ, có công viên Lucaya National Park rộng 40 mẫu, có phi trường, sân golf. Các du thuyền cập bến cảng Free Port hàng tuần và cả triệu du khách đến thăm hàng năm. Thành phố nhỏ, dân ít nhưng tiên nghi công cộng có lẽ còn hơn tốt tình nhỏ ở quê hương tôi. Đường phố sạch sẽ, người lái xe tôn trọng luật lệ đi đường, người bán hàng không nói thách, tươi cười nhã nhặn, vỉa hè không có rác. Nơi chốn mua bán họ sắp hàng theo thứ tự, không chen lấn, xô đẩy, tranh nhau... Nhưng đó là ý kiến thô thiển của tôi có thể giống như người mù sờ voi.

NÊN KIÈNG HAY KHÔNG

Tôi xin kể chuyện bên lề trong những ngày tàu lênh đênh trên biển. Chuyển đi hôm nay ngoài du khách phần lớn người da trắng còn có rất nhiều người Á Châu: Trung Hoa, Nhật, Phi, Ấn Độ... Họ đi thành 1 nhóm chiếm nguyên cả bàn dài trong phòng ăn. Người Việt nam chừng 2 gia đình, chưa đến 10 người. Một buổi sáng sớm đẹp trời tôi đi bộ trên cầu 10 thì gặp cô học trò cũ. Rất vui, đi bộ xong hai cô cháu rủ nhau kiếm chỗ ngồi uống nước và chuyện trò. Thời gian làm cho em lạ hoắc nếu em không chào không tài nào tôi nhận ra em. Đại khái em cho biết sau khi học xong Trung học em lập gia đình. Chồng em đã anh dũng hy sinh khi con gái em được 6 tháng, và em chưa tới 21 tuổi. Con mọn, bơ vơ, em trở về nhà với cha mẹ ở Saigon cho tới năm 1975. Ngày trước khi còn đi học em có yêu ông thầy dạy Anh văn người Mỹ nhưng gia đình không cho kết hôn vì 2 lý do: ông ấy là người ngoại quốc, và tuổi 2 người xung khắc nhau. Ông thầy tuổi "thân", em tuổi "dần".

Nhắc lại chuyện ngày xưa trước khi đám cưới, gia đình em và bên nhà trai đều xem tuổi cô cậu rất kỹ. Thầy cho tuổi 2 người tốt, đôi trẻ sẽ " bách niên giai lão", ăn nên làm ra. Cưới nhau chưa được 2 năm em đã thành góa phụ Thời cuộc thay đổi, năm 1975 tưởng như bị kẹt lại quê hương nhưng may có ông thầy Mỹ làm giấy tờ bảo lãnh hết cả gia đình gồm cha mẹ, các anh chị em của em sang Mỹ. Khi định cư quê hương thứ 2 ít lâu em kết hôn với thầy cũ, người có lòng bao dung yêu thương con gái em chẳng khác chi con ruột thịt của mình. Nay hơn 30 năm gia đình em vẫn hạnh phúc, con gái em học xong và có gia đình, em có cháu ngoại. Hiện nay em cư ngụ ở Maryland. Lâu lâu có ngày nghỉ 2 vợ chồng mua vé đi du thuyền 1 hay 2 tuần để nghỉ ngơi, xa rời cái bếp, thường thức nắng và gió biển cả. Hai người lái xe từ nhà đem gởi bến cảng, xuống tàu đi du ngoạn. Lúc tàu trở về bến cũ, vợ chồng lái xe về nhà, không phiền rộn con phải đưa đón.

Em hỏi tôi có xem tuổi và tin ngày tốt xấu hay không. Riêng em do kinh nghiệm bản thân nên lúc gả con gái cho người Việt nam, em không coi ngày hay tuổi chi cả. Con gái và rể em có cuộc sống tốt lành cũng gần 10 năm chưa thấy vấn đề gì.

Coi ngày tốt xấu là tập quán, thói quen lâu đời của người Việt Nam. Theo tôi biết có nhiều gia đình Việt nam ở Mỹ vẫn coi ngày tốt xấu khi cưới gã, dọn vào nhà mới, khai trương phòng mạch, tiêm ăn... Riêng tôi bất ngờ gặp người quen nơi xứ sở xa lạ là điều vui, càng vui hơn khi biết em được hạnh phúc, kể như em và tôi có duyên với nhau mới được trò chuyện giữa trời nước mênh mông ở nơi chốn lạ hoắc, không phải quê hương mình...

Tôi cầu chúc em như tất cả mọi người trên cõi đời đều có hạnh phúc lứa đôi, sống đầm ấm mãi mãi bên nhau cho đến trọn cuộc đời.

Viết trên du thuyền Carnival, ngày 21/9/12

Ngọc Hạnh